

Obstacle per la igualtat i la democràcia als Estats Units

Al llarg dels anys als Estats Units s'ha creat un desprestigi mitjançant una falsa propaganda cap a les ideologies ja no socialistes i comunistes, sinó també cap a les socialdemòcrates. Aquest rebuig i prejudicis van originar-se durant la guerra freda i la confusió terminològica entre comunisme, socialisme i socialdemocràcia segueix present fins avui dia.

Això ha donat pas al fet que gran part de la població rebutgi quelcom relacionat amb aquesta ideologia, ja que no emparen la possibilitat que pugui aportar res de bo a la societat i a les seves vides, i molt menys a l'economia del país.

L'ala dreta de la política estatunidenca ha entès i ha reaccionat des de fa temps als moviments socials per la igualtat i la democràcia com a amenaces per al capitalisme, i en nombroses ocasions s'ha pogut veure com els líders dels respectius partits d'aquesta dreta han construït coalicions en contra d'aquests moviments, tractant-los sovint com amenaces cap al gran mite estatunidenc del "*American way of life*".

Aquests partits han construït la seva ideologia sota clares influències liberals i notablement capitalistes. Fet visible en els discursos quan promouen una noció d'Estat que ha d'evitar entremetre's en les vides i les activitats de les persones i les empreses. Impedint així la intervenció i la redistribució de la riquesa de l'Estat per tal de poder arribar a disminuir les desigualtats econòmiques i socials, però el problema és l'equivocada percepció que té la dreta liberal del concepte d'igualtat, ja que consideren la igualtat d'oportunitats com a un factor aliè als determinismes econòmics i socials de l'individu. I amb la defensa del *laissez faire*, autolegitimen una política conservadora basada a fer el mínim de política possible, deixar que les coses succeeixin i intervenir el menys possible des de l'Estat.

Aquesta ala dreta usualment s'hi troba vinculada amb el Partit Republicà, un partit que conté una barreja ideològica d'aquesta ideologia conservadora i defensora del liberalisme econòmic (liberals) i per altra banda trobem a un sector més minoritari els quals són més progressistes que els anteriors en l'àmbit social però igual de seguidors del lliure mercat (llibertaris). Aquests últims propugnen el liberalisme clàssic defensor de les llibertats individuals de John Locke i d'Adam Smith.

Per altra banda hi ha un sector republicà anticapitalista (conservadors tradicionalistes) els quals veuen a les grans corporacions i a la globalització com als enemics de les essències.

Aquest partit mitjançant gestos i polítiques simbòliques aconsegueix acontentar a certs sectors de l'opinió pública dels quals extreu un ampli ventall de vots de fonamentalistes religiosos, patriotes, nacionalistes antiimmigració, grans empresaris, etc.

El representant actual del Partit Republicà és Donald Trump, l'empresari multimilionari de New York el qual s'ha caracteritzat per les seves polítiques populistes i antiimmigració.

Per contra, el Partit Demòcrata en representació del progressisme ofereix una combinació de suport gradual i limitat als moviments contra la desigualtat i a favor de més democràcia política.

Les ideologies d'esquerres, com he esmentat anteriorment, han patit un brutal desprestigi i una difamació tal que un socialdemòcrata com Sanders ha arribat a ser acusat de comunista per polítics republicans.

Penso que la victòria de Bernie Sanders als Estats Units podria haver portat un raig d'esperança a totes aquelles persones realment demòcrates i que volen realment un estat de benestar just al seu país. Però més important, podria haver aportat esperança a totes aquelles famílies que avui dia viuen en la pobresa absoluta sobrevivint amb unes prestacions i unes ajudes socials precàries i en ocasions inexistents.

Lamentablement Sanders el dia 9 d'abril va abandonar la candidatura per tal de presentar-se com a representant del Partit Demòcrata i ho deixarà en mans de l'exvicepresident Joe Biden.

Em costa imaginar quin punt de perversió capitalista ha de patir un estat perquè fins i tot la major part de presons als Estats Units estiguin controlades per l'àmbit privat, sembla que no es caigui en compte en el fet que el problema d'això s'hi troba en la pròpia naturalesa d'una empresa privada, la qual té com a principal objectiu guanyar diners.

Una presó privada és una presó amb finalitats de lucre, és un lloc on els individus estan físicament restringits/empresonats per una tercera persona que una agència governamental contracta. Fet que impedeix a l'estat portar una estricta revisió dels presoners i del seu estat.

Per tal de corroborar la meua opinió mostraré a continuació un article d'opinió del redactor de *El País* Joan Faus:

"La tasa de crímenes se ha reducido un tercio en Colorado en los últimos 10 años, lo que ha provocado que desde 2009 este estado de Estados Unidos haya cerrado cinco de sus cárceles; pero paradójicamente las prisiones privadas están cada vez más llenas. El motivo es que disponen de una cuota mínima de ocupación acordada con el Gobierno estatal, que, con tal de garantizarla, se vio obligado hace unos meses a trasladar a 3.330 reclusos de las instalaciones públicas, que tenían camas vacías, a las privadas. El de Colorado no es, sin embargo, un caso aislado. Se repite en otras zonas del país y revela los entresijos detrás del auge de la privatización carcelaria en EE UU, así como la perversa disputa entre el interés público de rehabilitar a los presos y reducir la población carcelaria, y el objetivo inherente a toda empresa de maximizar sus beneficios".

Però aquest només és un exemple de molts, ja que podem trobar-ne altres exemples com la privatització de la sanitat (que ara més que mai, amb la crisi de la Covid-19, Estats Units trobarà dificultats per tal d'aturar la pandèmia), trobem també que en alguns menjadors escolars l'alimentació està al càrrec de l'empresa Mc Donald's caracteritzada pels seus baixos preus i els seus menjars altament calòrics i no saludables. Per no esmentar tots aquells problemes socials i ambientals els quals es multipliquen, ja que no són rendibles (contaminació, inclusió social, racisme, transports públics en condicions lamentables dins de les zones pobres, etc.).

Tot això permet il·lustrar en quina mesura la lògica de mercat ha colonitzat gairebé tots els espais de la gestió pública dels Estats Units, i que això ha causat que els interessos econòmics de les empreses primin per sobre dels autèntics objectius que haurien d'oferir en essència uns sectors públics controlats per l'Estat.